

[Jørgen Estrup]

Jeg vil gerne i den forbindelse svare hr. Svend Åge Petersen, som var så interesseret i, om man kunne tænke sig, at der blev et direkte fald i dagpengene. Det tror jeg ikke, hr. Svend Åge Petersen, det er vist utænkeligt, for det ville kræve, at vores lønudvikling var af en sådan karakter, at reallønnen faktisk faldt mere end prisudviklingen. Det kan jeg ikke forestille mig. Det vil vist være for meget at forlange.

Derfor vil jeg gerne slutte af med at sige, at jeg synes, man hos regeringspartierne burde erkende, at det, man gjorde i forbindelse med finansloven i 1986, hvor man ændrede systemet til regulering i løbende priser, også var en automatisk regulering. Alle ved, at finansloven bliver reguleret med de forventede prisstigninger, og derefter, når man har set, hvordan året er forløbet, bliver der så genreguleret, sådan at man sikrer, at det svarer til den faktiske prisudvikling. Hvis det ikke er automatik, så forstår jeg ikke, hvad automatik er; men det er en fornuftig automatik, og jeg synes, man skal lade være med at have denne mærkelige fobi over for automatik. Automatik kan være en god måde at sikre såvel statsfinanserne som lønmodtagere og andre i en situation, hvor priserne ikke holder sig i ro. Det, som er farlig automatik, er, når den smitter af andre steder. Det gør det her forslag ikke.

Jeg synes, det er vigtigt at få slået fast, at forsikringsprincippet skal fastholdes. Det har regeringspartierne og arbejdsministeren også sagt. Det, jeg ikke forstår, er, hvordan man vil fastholde forsikringsprincippet, hvis man ikke vil sige, hvornår man vil regulere for lønudviklingen. Det er det, der ligger i arbejdsministerens bemærkninger.

Det er også mit svar til hr. Bollmann. Hvordan skulle man kunne fastholde forsikringsprincippet, hvis man overlader det til et tilfældigt eller mindre tilfældigt flertal i Folketinget, når de måtte finde det nødvendigt, at regulere efter lønudviklingen? Så er der jo ingen garanti for forsikringsprincippet, men kun en garanti for, at hvis der er et politisk flertal, så følger man forsikringsprincippet.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Det citat eller rettere det referat, som hr. Jørgen Estrup hæftede sig ved et andet sted i Børsens artikel, havde jeg også nær selv taget med i første runde, for det vil jeg nemlig gerne ved-

kende mig. Det er netop dér, jeg også vedkender mig forsikringsprincippet, og hvor jeg vedkender mig, at mit forslag indebærer, at når jeg har set udviklingen i en periode og kan se, at nu er det ved at gå galt med forsikringsprincippet, så vil jeg komme med en regulering. Det er den metode, som regeringen har forestillet sig til fastholdelse af forsikringsprincippet, og den sikrer altså det af hr. Jørgen Estrup fremhævede princip – at det ikke må påvirke lønudviklingen – endnu bedre, end hr. Jørgen Estrups forslag gør det, fordi det ikke er en automatikbaseret regulering, men en vurderingsbaseret regulering. Men det citat vedkender jeg mig altså.

Så vil jeg godt sige, at jeg forstod godt, hvad det var, fru Lilli Gyldenkilde lagde op til. Det forstår jeg fuldt og helt, og jeg tager udgangspunkt i bemærkningerne til forslaget. Her er forslagets to dele præciseret:

»Stigende realløn på arbejdsmarkedet betyder, at den allerede indførte prisregulering ikke giver tilstrækkelig kompensation. Faldende realløn fører til det modsatte resultat.«

Det, fru Lilli Gyldenkilde tilbyder hr. Jørgen Estrup, er, at i det omfang lønudviklingen er højere end prisudviklingen, vil fru Lilli Gyldenkilde godt være med til at forhøje dagpenge-niveauet og forhøje de offentlige udgifter. Men i det omfang – og så kommer vi til anden del – lønudviklingen er lavere end prisudviklingen, vil fru Lilli Gyldenkilde ikke være med.

Jamen hvis det er det, der er tilbudet, så kan jeg ikke se, det er et tilbud til Det Radikale Venstre om at gennemføre Det Radikale Venstres forslag. Det Radikale Venstres forslag går netop ud på, at det kan gå begge veje; ellers kan Det Radikale Venstre heller ikke fastholde sin økonomiske politik, hvor man lægger loft over de offentlige udgifter, og hvor man siger, der skal være et reduceret offentligt udgiftsniveau.

Man kan forsvare det i sammenhæng med et forslag, der går både op og ned, men man vil ikke kunne forsvare det med et forslag, der kun gik den ene vej. Derfor er jeg i hvert fald sikker på – det regner jeg da med – at Det Radikale Venstre ikke nøjes med at købe den ene halvdel uden også at insistere på, at den anden halvdel skal være med.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):